

— Не минува ли, попыта, прѣзъ пѣтьтъ моята лека каляска?

— Вашата ли, Господже? Не, отговори Аленъ, или ако мице ще мине половината; и пакъ ся сумиѣвамъ.

На това азъ подіехъ рѣчь и казахъ че щѣ да идѣ пѣшь.

— Не, не, не е възможно; не щѣ, изыка господжата. Стойте. . . . Имамы шесть, седмъ коня които стоятъ. . . . но може да не ѣздите.

— Напротивъ, господже, но излишно е.

— Алене, кажи да приготвятъ единъ конь... кажи, Маргарито кой?

— Персефонѣ, пришушнѣ Бевланъ смѣящъ ся на подигравкѣ.

— Не бива Персефонѣ, не! изыка стреснѣ то г-жа Маргарита.

— Защо не бива Персефона? попытахъ азъ.

— Защото ще вы ввѣрли, отговори тутакъ си момата.

— Наистинѣ ли? Да мя прощавате, господже да вы попытамъ, възсѣдатели ѣхъ вы?

— Възсѣдамъ ѣхъ но много мѣчно.

— Кога е тѣй азъ ся надѣѣхъ, господжице, че по-лесно ще ѣхъ възсѣдате, отъ като ѣ ся кача азъ веднѣжъ, дважъ. За това искамъ Персефонѣ. Кажи, Алене, да ѣхъ приготвятъ.

Г. Маргарита посви черпътъ си вѣжды, и сѣднѣхъ, като направи съ рѣцѣ тѣй, като да казва-